

tet er givet. Dernæst er det andet Spørgsmaal: Skal der ikke i alt Fald fra et vist Moment ramme den, der har udøvet Opfindelsen, efter at Ansøgningen er indgivet, eller Befendtgørelse er fæstet, visse Følger i Retning af Erstatning eller Straf. Det er to forskellige Spørgsmaal, der bægge haalde om, hvad man kan kalde Patentets tilbagevirkende Kraft. Det maa fastsættes, hvilke Virkningerne skulle være. I og for sig er det klart, at Patentet gælder først fra det Øjeblik, det eksisterer. Skal det saa udvides derhen, at naar Patentet gives, skal der indtræde visse Følger for den, der, inden Patentet er givet, har udøvet Opfindelsen, og der er det saa, at den højtærede Minister har lagt særlig Vægt paa Indgivelse af Ansøgningen, medens Udvalget var mere tilbøjeligt til at lægge Vægt paa den første Befendtgørelse, og dette forekommer mig ogsaa klart; thi Ansøgningens Indgivelse er jo hemmelig. Ingen faar den at vide, og ingen kan tage sig i Vare; men med Hensyn til den offentlige Befendtgørelse efter § 16 kan det maaske endog forlanges, at enhver kender den ligesom Tinglæsning o. s. v. Her er et noget tvivlsomt Spørgsmaal, som jeg dog antager, at vi nok kunne komme over. — Saa er der et vigtigt og interessant Spørgsmaal i § 8, som de Herrer senere vistnok ville komme til at afgive deres Skøn om. Det drejer sig om, hvorvidt man skal blive staaende ved det, der staar, altsaa, om det er Regeringen, der skal bestemme, naar en patenteret Opfindelse, om jeg saa maa sige, eksproprieres, eller om der, som Udvalget foreslog, skal særlig Lov dertil. Dette sidste stemmer med vore almindelige Principper om Ekspropriation; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at det vil blive besværligt, saa ofte man mener, at en Patentbesittelse skal hæves mod Erstatning, naar Almenvellet kræver det, at foranledige en særlig Lov. Jeg er nu mest tilbøjelig til at mene, at naar man en Gang i Loven siger: Under de og de Betingelser kan der finde en Afkøbsning af Patentet Sted, saa kan man overlade det ikke alene til Regeringen, men ogsaa til Patentkommissionen, til Indenrigsministeriet, til de administrative Autoriteter at bestemme, om der skal foretages Ekspropriation; men at saa Erstatningen skal fastsættes ikke af Patentkommissionen, men af uvillige Mænd, saaledes som Udvalget foreslog, forekommer mig at være ganske klart.

Hvad saa Rettergangsbestemmelsen angaar, skal jeg ikke komme langt ind derpaa, navnlig ikke diskutere med min Kollega i særlig Forstand (P. G. C. Jensen), som sidst havde Ordet. Jeg vil blot sige, at i Udvalget

i Fjor var der almindelig Stemning for en særlig Domstol til at afgøre Patentspørgsmaal, idet man gik ud fra, at de almindelige Domstole, navnlig Underdomstolene her i Landet, meget vanskeligt kunde dels magte saadanne Spørgsmaal, dels faa Tid til at skaffe Oplysninger til Beje. Det vilde være bedre at benytte en bestaaende Institution som Sø- og Handelsretten med Supplerings fremfor at tage Hof- og Stadsretten, som den højtærede Minister foreslog. Jeg ser, at min ærede Kollega hverken er fornøjet med Udvalgets System eller med det System, som Udvalget foreslaar, han mener, at i Patentfager ere Jurister, de nuværende Domstole, baade i København og paa Landet, under alle Omstændigheder de bedste Dommere, selv om det drejer sig om det almindelige Spørgsmaal, om Patentet er gyldigt eller ikke, selv om det drejer sig om aldeles tekniske Spørgsmaal, hvor altsaa de tekniske Hensyn udelukkende komme i Betragtning. Jeg har ikke den Tro paa Juristernes Ufejlsbarlighed eller Dygtighed til at afgøre den Slags Spørgsmaal. Jeg tror, at et teknisk Element i en Domstol, der skal afgøre den Slags Spørgsmaal, er en overmaade god Ting, hvad enten man vil ordne det paa den ene eller anden Maade. Jeg tror ikke, det gaar an at lade navnlig de mere almindelige Spørgsmaal med Hensyn til Patenterne, om Betingelserne efter Patentlovens første Paragraf ere tilstede, blive Genstand for Afgørelse ved en almindelig Underret, som min ærede Kollega synes at mene. Der maa uddannes en vis fast Praksis og erhverves en Erfaring med Hensyn til de Spørgsmaal, der komme frem, og det kan kun ske, ved at lade en enkelt Domstol have dermed at bestille. Og vort Land er jo ikke større, end at Omkostningerne ved en Sag, hvad enten den procederes i København eller i Odense eller andetsteds, blive omtrent de samme og det saa meget mere, som min ærede Kollega dog kan være sikker paa, at naar det drejer sig om saadanne vigtige Principspørgsmaal, vil Sagen, om den ogsaa i første Instans skal procederes i Provinterne, dog ende i København. Det vil altsaa være besværligere, at stille sig paa den Maade, end om man straks lader Sagen begynde for Sø- og Handelsretten. Jeg skal dog bemærke dertil, at efter Regeringens af Udvalget tiltraadte System skal Sagen begynde, naar der er Tale om Straf, i den offentlige Politivet, hvor vedkommende med den mindst mulige Beføstning kan faa Spørgsmaalet afgjort. Det er kun, naar der ved en saadan Politivundersøgelse enten opstaar almindelige